

Η αμαρτωλότητα των διδασκάλων μέσο σωτηρίας.

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Έλεγαν για τον Αββά Μακάριο τον Αιγύπτιο ότι, αν πήγαινε σε αυτόν κάποιος αδελφός σαν σε άγιο και μεγάλο γέροντα με φόβο, τίποτε δεν του έλεγε. Αν δε κάποιος από τους αδελφούς του έλεγε για να τον ταπεινώσει: «Αββά, όταν ήσουν καμηλιέρης και έκλεβες νίτρο και το πουλούσες, δεν σε έδερναν οι φύλακες», του μιλούσε μετά χαράς για ό,τι τον ρωτούσε.

Διαβάζοντας κανείς το Γεροντικό, διαπιστώνει ότι εκεί βρίσκεται η χριστιανική ζωή στην πράξη. Μέσα από τα περιστατικά της μοναχικής πολιτείας, διακρίνει τον αγώνα, τη σοφία, τον πόθο αλλά και την ανθρώπινη αδυναμία. Δεν ωραιοποιείται η πνευματική ζωή των μοναχών κι ούτε παρουσιάζεται ως αλάνθαστη, αναμάρτητη, τέλεια.

Άλλωστε, το Ευαγγέλιο δεν κρύβει τη πτώση του Αποστόλου Πέτρου, ούτε την άρνηση των υπολοίπων, έστω κι αν γράφτηκε σε περίοδο που βρίσκονταν στη συνείδηση των χριστιανών ως τα πρόσωπα όπου εστηρίζετο η διδασκαλία και το βίωμά της Εκκλησίας.

Η ανθρώπινη πραγματικότητα, την οποία όλοι βιώνουμε, μιλά για αδυναμίες, πάθη

κληρονομικά και επίκτητα, επιθυμίες που αντικρούονται με τη λογική, άτσαλες συμπεριφορές. Κανείς δεν γεννήθηκε τέλειος, όσες αρετές και να κληρονόμησε. Η χριστιανική ζωή είναι πρωτίστως και ισοβίως αγώνας και εγρήγορση. Ποιος μπορεί να καυχηθεί ότι υπάρχει αμαρτία που είναι αδύνατο να τη διαπράξει;

Οι αληθινοί ασκητές γνωρίζουν αυτή την πραγματικότητα, γι' αυτό και προσέχουν να μην υπερηφανεύονται και να μην θαρρεύουν στον εαυτό τους. Ούτε όμως και να κατακρίνουν κανένα για τη πτώση του, γνωρίζοντας ότι μπορεί να ακολουθεί η δική τους. Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος λέει ότι **«η καθαρότητα της καρδιάς βρίσκεται στη βοήθεια στους αδύνατους που πέφτουν»**, και άρα όχι στην κατάκριση.

Από την άλλη, είναι ανάγκη να γνωρίζουμε ότι η μετάνοια αλλάζει όχι μόνο τη συμπεριφορά αλλά και τη θεώρηση της ζωής του ανθρώπου. Γίνεται νέος άνθρωπος, διαφορετικός ως προς τις επιθυμίες και τις προτεραιότητές του. Γι' αυτό και «άγνωστος» σε όσους τον ήξεραν πριν τη μετάνοιά του. Η εμπειρία αυτή προέρχεται από το άγιο Πνεύμα, που θεωρεί τα όποια αμαρτήματα της προηγούμενης ζωής συγχωρεμένα και «ως μη γενόμενα» ενώπιον του Θεού. Δεν γίνεται, βέβαια, το ίδιο με τους ανθρώπους που δεν ξεχνούν γιατί δεν συγχωρούν. Όμως για το μετανοημένο, που κατέβηκε μέχρι τον Άδη από τον πόνο της μετάνοιάς του, η υπενθύμιση από τους άλλους της προηγούμενης αμαρτωλής ζωής είναι ευκαιρία ταπείνωσης και για τον ίδιο η ενθύμηση υπόμνηση για προσοχή, σύμφωνα με τον Ευαγγελικό λόγο «ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μή πέση».

Βαδίζουμε πάνω σε σχοινί! Ας μαθητεύουμε στους αγίους Πατέρες μας, παλαιότερους και σύγχρονους, που «έπαθαν και έμαθαν» και μας καθοδηγούν «απλανώς». Αν κάποιοι θέλουν να θεωρούν ότι «οι ποιμένες και οι διδάσκαλοι της Εκκλησίας» γεννήθηκαν αναμάρτητοι, είναι γιατί εξυπηρετεί τις αδυναμίες και τις ανασφάλειές τους αλλά όχι την πραγματικότητα. Η Εκκλησία ως «η σωτηρία αυτών που χάνονται», κατά τον άγιο Ισαάκ το Σύρο, καλεί σε σωτηρία και νέα εν Χριστώ ζωή, που μας τη διδάσκουν όσοι ένοιωσαν χαμένοι και βρήκαν τη σωτηρία με την προσωπική τους μετάνοια.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com